

RŮST VÍROU

CECIL duCILLE

(Červen 1984)

Otče, děkujeme Ti za dnešní setkání. Díky, že prožíváme Tvé přebývání s námi. Děkujeme, že víme, Pane Bože, že jsi zde, abys nás povzbudil, pozdvihl nás v duchu a dal nám novou sílu jít a vítězit. Pane Bože, toužíme být přemožiteli. Neuspokojíme se s ničím menším. Tak čiň, drahý Bože Otče, co je třeba nám i našim okolnostem, abys nás dovedl do místa vítězství. Ve svém srdci jsme, Pane, rozhodnutí toho dosáhnout – skrze Tvou milost a Tvé milosrdenství. Proto se dnes, Pane, vydáváme Tobě a prosíme Tě, abys poslal své slovo k našemu požehnání, vysvobození, posile a pomoci. Pane Bože, vydáváme do Tvých rukou svá srdce a myslí spolu se schopností slyšet. Prosím, pomaz naše uši ke slyšení, Pane, abychom zaslechli Tvé slovo a byli požehnáni podle Tvé dokonalé vůle ve jménu Ježíš. Amen.

Slovo, které mi Pán mluví dnes do srdce, se týká růstu vírou. Jak se dostat vzhůru. Vím, že je velmi snadné říct: „Musíš udělat tohle a musíš udělat tamto. Musíš poslechnout Pána. Musíte být dobrý lid,“ a tak dál. A přesto v konkrétní situaci každodenní chůze je to něco jiného. Vidím, když tu tak sedím, dary Ducha ve vašem středu a rozumím, že to vyžaduje víru povstat, aniž víte, co řeknete, a říct: „Tak praví Pán...“

Pamatuji si den, kdy mi Bůh řekl, abych povstal a řekl: „Tak praví Pán...“ V tu chvíli, kdy jsem vstal a řekl: „Tak praví Pán,“ jsem uslyšel větu. Dal mi jednu větu, já ji řekl, a těsně předtím, než jsem ji dopověděl, přišla mi další věta, a tak začalo plynutí. Dokud nevedete věc do pohybu a neuděláte to, co Bůh po vás chce, nebudete se schopni na tuto rovinu prolomit.

Co se darů Ducha týče, někteří je zaměňují se spravedlností. Protože mám známost v Duchu, protože mám moudrost z Ducha, protože mám dar jazyků, výklad jazyků či proroctví – vím, že jsem v pořádku. V našem středu je takováto hrozná tendence. Mnozí lidé chodí a stávají se uzdravovateli pouze a jen na základě toho, že mají dar uzdravování. Je

hrozné si myslet, že je muž služebností, protože má dar uzdravování, či žena prorokyní, protože má dar proroctví. Nic takového. Jde o zralost.

Záměrem daru je přivést vás ke zralosti nebo k ní pomoci církvi.

Záměrem
daru je
přivést vás ke
zralosti nebo
k ní pomoci
církvi.

Viděl jsem některé, kteří došli tak daleko, že používali dary, žehnali Božímu lidu, a přesto zažívali sucho. Víte to? Můžete používat dary Ducha, žehnat Božímu lidu, a zůstat vyschlí. Bůh vám řekne, abyste něco řekli někomu jinému. Povíte to dané osobě, ta je požehnána a pozdvižena, vy přesto zůstanete na stejném místě a nepohnete se dál. Proto je absolutně nezbytné porozumět tomu, s čím jednáme a jak si tyto věci můžeme přivlastnit.

Nikdy se nepovažujte za stroj na kázání či někoho, kdo dává či kdo přijímá. Každé slovo, které promluvíte, musí nejdříve jednat ve vašem vlastním srdci. Musí nejdříve očistit vás, pak se očekává, že očistí i osobu, ke které je posláno. Chvála Pánu.

Chci s vámi jít do Židům, dotkneme se kapitoly 11.

„*Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.*“ (Žd 11,1)

Co máme na mysli? Co znamená, že víra je podstata věcí, kterých se nadějeme? Znamená to, že pokud můžete mít víru pro cokoliv, pak máte substanci, která tu věc tvoří. Pokud máte ode mě kazetu, která se jmenuje „Proč se modlit?“ či jinou o modlitbě, zjistíte, že mluvíme o síle, kterou Bůh používá, o moci, která tvoří věci. Bůh mluví o věcech, které nejsou, jako by byly. Když povstanu a řeknu: „Pane, chci to a to,“ když o to Boha poprosím, není to, a Bůh to musí stvořit. Poté, co jsem se naučil tento princip ...

Vidíte hodinky na mé ruce? Mají pět druhů alarmů. Kázal jsem a potřeboval jsem, aby mě něco upozornilo, že už uplynul čas pro kázání, že přetahuji. Bratr Steve se usmál, protože o tom ví hodně. Ví o některých tříhodinových kázáních, kdy v kazetě došla páska. Chtěl jsem takové hodinky a poprosil jsem Boha, aby je stvořil. Čekal jsem na ně rok. Když jsem se vydal za lidmi, kteří prodávají hodinky Seiko a ptal se jich, jestli takové hodinky existují, řekli mi, že asi za tři či čtyři měsíce takové budou. Amen. Snažím se utrácet Boží peníze rozvážně, a proto když jsem

se k nim vrátil a řekli mi: „Hodinky jsou k dispozici a stojí něco přes 300 dolarů,“ řekl jsem: „Ne, za tuto cenu je nechci.“ Prostě jsem jen čekal. Čekal jsem až do chvíle, kdy jsem se vydal na Jamajku a tam vešel do jednoho obchodu, kde prodávají věci bez daně. Vešel jsem do jednoho z těchto obchodů a viděl jsem tam ty hodinky za 170 dolarů a řekl si: „To je cena pro mě.“ Amen. To je cena pro mě. Tak jsem je koupil. Koupil jsem je za tuto cenu. Bůh však ty hodinky stvořil.

Musíte mít
obojí, víru
i trpělivé
očekávání.

Byli jsme na shromáždění v Kalifornii a potřebovali jsme kazetový magnetofon. Měl jsem velké problémy s převáděním nahrávek z pásky na kazetu. Řekl jsem: „Proč bychom nemohli mít kazetový magnetofon, který má i přehrávání kotoučových pásek, tak aby mi zvuk z pásky převedl na kazetu? A tak jsme se za takový přístroj modlili.

Nikdo nevěděl, jestli něco takového existuje. Jednoho dne jsme sloužili na shromáždění a byl tam člověk, který poprosil o modlitbu. Řekl nám, že je inženýr, má doma zařízení, které se snaží sestavit, ale pokaždé, když na tom chce pokračovat, neví jak dál, jako by jej něco zasáhlo, a není schopen to zařízení dokončit. A tak jsme se za něj modlili. Pak jsme se zeptali: „Mimochodem, o jaké zařízení se jedná?“ Vzal mě k sobě domů a ukázal mi je. Jednalo se o zařízení, které převádí nahrávku z kotoučové pásky na kazetu. Amen.

Musím věřit Bohu. Chci, abyste věděli, že se můžeme skrze víru stát dokonalí. Víte, když kážeme poselství o víře, jako je toto, máme tendenci říct, jak někdo může dostat Cadillac, jak získat nějaký stroj nebo jak prodat výhodně dům, jinými slovy, jak udělat tohle nebo tamto skrze víru. Bůh však tyto věci pro nás koná na přirozené rovině vírou z jediného důvodu, proto, aby nás naučil duchovní princip. Tím principem je to, že Bůh, náš Otec, je Stvořitel. V momentě, kdy vstoupíme do Boha, vstoupíme do tvůrčí moci a tvůrčích procesů. Když Boha o něco požádáme, On to stvoří a předá nám. Říká nám, že rolník trpělivě očekává na svou úrodu, tudíž jedna věc je mít víru, druhá pak čekat. Musíte mít obojí, víru i trpělivé očekávání. Je řečeno:

„Ale ti, jenž očekávají na Hospodina ... vznášejí se peřím jako orlice...“ (Iz 40,31)

Bůh může lusknout prstem a vytvořit, cokoliv chcete, ale Jeho metodou je tvořit věci skrze procesy a síly, které má k dispozici. Poprosí-li nějaká osoba o manžela či manželku a skutečně je chce od Boha, a žádná taková osoba není – Bůh ji stvoří. Vezme, co je k dispozici, vytvoří ji a přivede k vám. Ale kupodivu, když vám ji přivede, vy jste zaujati někým jiným nebo jste nepostřehli, co Bůh udělal. Pak jste selhali, protože jste neočekávali na Hospodina. Měli jste víru k žádosti, ale neměli jste víru pro čekání.

Proto je dobré, abyste studovali Bibli, modlili se a dělali to či ono, a vyučili se tak Božím principům. Musíte však Boha poprosit, aby to pro vás udělal. Když Bůh dělá tyto věci ve vašem životě, neplačte a nežádejte Jej, aby přestal. Chcete-li být dokonalí, chcete-li zralost v Bohu, budete muset říct: „Bože, skrze Ježíše Krista je to vše připraveno pro mne.“ Uvědomujete si, že i duchovní zralost je pro vás připravena skrze Ježíše Krista? Můžete Ježíše prosit o duchovní zralost a dostat ji. Budete ale muset ustanovit svou mysl k ochotě trpět, abyste ji získali.

Víte, spasení získáváme zdarma. Já však zjistil, že od chvíle, kdy zdarma získám spasení, vše ostatní už zdarma není. Musíte zaplatit za každý krok, který v Bohu učiníte.

Maminka od Jakuba a Jana přišla za Ježíšem s návrhem: „Mohl bys prosím zařídit, aby oba moji synové sedali po tvé pravici a levici?“ Jinými slovy žádala pro své syny velmi vysokou pozici v nebesích.

Ježíš se ze všeho nejdříve zeptal: „Jste ochotni trpět utrpení, kterým já trpím, a být pokřtěni křtem, kterým já se křtím?“ (Mt 20,22–23)

Oni odvětili: „Ano, jsme ochotni.“

Víte, co řekl? Řekl: „Ano, budete křtěni křtem, kterým já se křtím, ale určit, komu bude dáno to místo, náleží Otci.“

Ježíš jinými slovy říkal: „Protože máte víru a chcete tuto věc, budete ji mít. Ale daná pozice náleží Bohu, On ji určí.“

Proto mluvíme-li o všech duchovních užitečích, slávě, pozdvižení, síle, podobnosti Kristu, které chceme, získáme je jen vírou v Boha a prosbou. Později uvidíme, jak to Bůh uvede v realitu. Víte, víra je podstata a byl bych rád, abychom všichni dnes večer odsud odešli s taškami plnými této podstaty, protože je tady a čeká na nás. Vše, co musíte udělat, je věřit Božímu: „Já to učiním.“ A nepotřebujete se starat

o to, co se bude dít dál, protože všechny okolnosti, všechny vaše slabosti, to vše není ničím jiným než požehnáním.

Dovolte, abych vám něco řekl. Jsem požehnaný, když se setkám s lidmi, kteří vidí své slabosti. Dvojnásob požehnan jsem, když se setkám s lidmi, kteří pláčou nad svými slabostmi, což značí, že Boží duch není jen „s vámi“, ale i „ve vás“. Protože bez ducha Božího není žádný člověk schopen vidět své slabosti. On přichází, aby svět usvědčoval z hříchu či spravedlnosti.

Všechny
okolnosti,
všechny vaše
slabosti, to vše
není ničím
jiným než
požehnáním.

„Já jsem spravedlivý!“ – Hned nato přichází Duch svatý a usvědčuje vás, a vy se cítíte malincí jako štěňátko. Chápete? Vím, že každý člověk, který vidí Ježíše, se cítí malý. Vidím-li člověka, který se považuje za velkého a je hvězdou v Božím byznysu, nestarám se ani za mák o něj ani o jeho velikost. Vím totiž, že čím větším se cítí, tím je menší. Takový člověk nevidí Ježíše Krista. Každý, kdo Jej vidí, se cítí velmi malý.

Víra je „ta“ – vyhledal jsem si to, abych zjistil, jedná-li se o takové to nejasné místo, které může mít v původním znění určitý i neurčitý člen, „ta podstata“ či „podstata“. Písmo říká „ta podstata“. Je to tak. Je to ta hlavní a jediná podstata věci, jíž se nadějete. Čeho se nadějete? No tak, dotkněte se nadějí ve svém srdci. Vidíte, čím byste chtěli být? Už jste někdy zvažovali, čím byste chtěli být? Halelujah! Ani si neumíme představit, o čem všem to je... Je v tom létání oblohou či něco jiného?

Zkuste jen přemítat nad tím, čím byste chtěli být. Samozřejmě, zjednodušující zkratka je být jako Ježíš. „Bože, nevím, jaký přesně byl Ježíš, ale chci být jako On.“ Chcete-li se skutečně přiblížit Bohu s nabídkou, že chcete být jako Ježíš – pak uvidíte, že se ve vašem životě začnou dít určité věci. Kdykoliv se stane něco, co vypadá negativně, jako by záměrem toho bylo vás zničit, řekněte: „Díky, Ježíši. Požádal jsem Tě, abys mě učinil podobným Tobě.“

Víte, co mám na mysli? Jinak řečeno, jste-li uprostřed okolností, které vás mají zformovat do podoby Ježíše, nedokážete to rozpoznat. Kus železa nechápe, co z něj zamýšlíte udělat. Jediné, co vidí, je oheň, který jej taví, a zdá se, že zničí každý jeho atom a změní jej na tekuté skupenství. Kdyby to železo mohlo mluvit, volalo by: „Jsem slepé,

umírám. Ztratím svou ocelovost.“ Když je ale proces u konce, je tužší, pročištěné, lepší a nyní má záměr. Rozumíte?

Bůh na nás pracuje. Jedno z míst, kde pracuje nejvíce, je naše mysl, neboť mysl je hlavou duše a kolem ní se duše točí. Vaše pocity se točí kolem způsobu vašeho přemýšlení. Chvála Pánu.

Jednu dobu jsem nesnášel cibuli, nesnesl jsem její pach, dělalo se mi z něj špatně. Řekl jsem: „Cibule je pro mě dobrá. Obsahuje látky s antibiotickými účinky, a to je dobře. Protože je cibule pro mě dobrá, budu ji mít rád.“ Začal jsem ovlivňovat svoji mysl. Vzal jsem si kousek cibule a dal jsem si ho pod jazyk. Nezvracel jsem, ale skoro to tak dopadlo. Nechal jsem si ji celý den pod jazykem a večer už jsem měl cibuli v oblibě. Dneska si můžu syrovou cibuli vzít, žvýkat ji a chutná mi. Samozřejmě to nebudu dělat na shromáždění. Ale jinak to dělávám, mám ji rád. A víte co? Zjistil jsem, že když mě bolí v krku a sním cibuli, je po problémech.

Nesnažte se toho zbavit –
řekněte raději: „Díky, Ježíši.“

Zmiňuji nepříjemné věci, které jsou pro vás někdy dobré, a Bůh je do vašich životů dá. Bůh vám to udělá, nechá muže či ženu jít po vás a otravovat vám život. Říkáte si: To mě zabíjí – chci se toho zbavit. Nesnažte se toho zbavit – řekněte raději: „Díky, Ježíši. Na tom musí být něco dobrého.“

Jednoho dne jsem si zlomil nohu a hrozně mě to bolelo. Byl jsem schopný držet tu nohu a jediné, co mi vycházelo z úst, bylo chválení Boha a chválení Boha. Věděl jsem, že to má svůj záměr. Nerozuměl jsem tomu, ale nezabránilo mi to ten večer v účasti na shromáždění. Amen. Vzal jsem si berle, povstal jsem a ten večer kázal. Kázal jsem i příští a přespříští večer, nechtěl jsem dovolit, aby mi zlomená noha zabránila jít na shromáždění. Chvála Bohu.

Víte, nakonec to bylo jedenáct dní a noha se nelepšila. Čekal jsem, že se prostě jen tak uzdraví, a ona se jen tak neuzdravila. Zdálo se, že Bůh chtěl, abych vydal svědectví jednomu člověku.

Bratři přišli a řekli mi: „Už nedovolíme ani o chvíli déle, abys tady stál v téhle kondici.“

Objednali mě k lékaři.

Řekl jsem: „Dobře, poddávám se, půjdu.“

Hrál jsem baseball, běžel jsem, sklouzl a vrazil přímo do podstavce, pata se mi zaklínila v jamce, celou vahou svého těla jsem přeletěl a rozštípl ji.

Nestyďte se
ani se nebojte
jít k Bohu
a říct: „Bože,
dej mi své
vše!“

Doktor mi řekl: „Vzhledem k vašemu věku už nikdy nebudete chodit. To, že jste to nechal jedenáct dnů být, byla velká bláznivost. Nemáme žádnou záruku, že se kdy budete moci na tu nohu zase postavit.“

Z mých úst vyšlo napomenutí: „Budu chodit do sedmi dnů.“

Myslel si, že jsem se zbláznil, řekl: „Dobře. Chcete, abych to zkusil zafixovat?“

Řekl jsem: „Jděte do toho.“

Zasádroval to a na patě udělal velkou vypouklinu, abych na to nemohl stoupnout.

Po sedmi dnech jsem se k němu vrátil a řekl: „Chci, abyste mi sundal sádru.“

Zavolal jednoho ze svých pomocníků. Chtěl mi dát lekci, a tak řekl: „Rozřízni to.“

Ten člověk přišel a rozřízl mi sádru. Odhalil nohu. Pak přišel doktor. Tiše ke mně přistoupil, podržel si tu nohu... Kdyby to nebylo lepší, bylo by to se mnou zlé. Kdyby to nebylo opravdu lepší, museli by nohu znovu zlomit.

Pak se na mě podíval. Usmíval jsem se. Řekl: „Měl jste pravdu.“

Podle mě to bylo svědectví pro toho doktora. Byl tak zahanben, pustil nohu a vyšel z místnosti. Vydal pak pokyny, aby mi poskytli rehabilitaci na rozcvičení nohy. Chvála Bohu.

Mluvím o tom, že musíte začít věřit, že v Ježíši Kristu je vše. Věřit, že Ježíš Kristus je vaše vše. Vše.

Vše, co potřebujete, vše v co doufáte, vše, čím kdy budete, je v Ježíši Kristu. Nestyďte se ani se nebojte jít k Bohu a říct: „Bože, dej mi své vše!“ Ať je to cokoliv!

Seděl jsem s jedním bratrem u stolu a povídali jsme si. Náhle báb, zasáhlo mě to. Bůh řekl: „Jdi a postav dům.“ Já na to: „Ale, Pane, nemám ani cent na to, abych postavil dům. Abych koupil pozemek, udělal základy, tím spíš na stavbu.“ Pak mě přišlo slovo: „Kdo z vás začne stavět dům a neví, jak by jej dokončil?“ (Luk 14,28) Pamatujete si ten verš? Řekl jsem: „Jestli začnu vírou, dokončím vírou.“ Šel jsem tak domů s velikou radostí v srdci. Jediné, co jsem doma dokázal najít, byly peníze na zaplacení povolení ke stavbě, které mi vydalo město. Zaplatil jsem to a pak přijeli nějací bratři z Michiganu.

Jestli jste
schopni
něčemu věřit,
pak to existuje.

Jeden z nich říká: „Já jsem zedník, chci ti pomoci postavit dům.“

V té době jsem neznal způsob, jak bych mohl vybetonovat základy. Ten bratr odešel dolů ulicí a za chvíli se vrátil.

Řekl mi: „Víš, potkal jsem dneska velice milého člověka. Je majitelem cementárny a říkal, že ti dodá veškerý cement, který budeš potřebovat. Na placení ti 30 dní počká.“

Myslel jsem si, že je to slovo od Pána. Na druhý den přišel cement a začali jsme dělat základy. Před tím samozřejmě přišel z Michiganu ještě jiný bratr a řekl: „Mám všechny instalační materiál, který budeš potřebovat. Schovával jsem si zbytky z různých akcí. Můžu ti toho dost dát.“

Přivezl umyvadlo, trubky, odpady, instalační materiál a vše potřebné zabetonovali do základů. Den za dnem, takové mám svědectví, den za dnem přicházel materiál z mnoha různých míst. Někdo přišel a nabízel mi materiál. „Vezmi si tohle, jestli si to umíš odvézt.“

Tak jsem ten dům postavil, protože jsem věřil Bohu.

Říkáš: „To jsou ale materiální věci, proč by to Bůh dělal?“

Proč Bůh pro tebe tohle udělá? Protože to je procvičování víry. Zvedali jste někdy činky? Cvičili jste někdy? Zvedáte, zvedáte. Nejdříve zvednete tolik a tolik kilo. Zjistíte, že je to čím dál lehčí. Je to stejná váha, ale sílíte, proto uzvednete trochu víc a zas trochu víc, až jste překvapeni, co za čas uzdvihnete.

O čem mluvíme? Mluvíme o procvičování víry. Ta podstata je totiž ve vašich rukou. Bůh se pak na nás obrátí a řekne: „Dobrá, když už dokážeš vírou postavit dům, proč nepostavit vírou můj dům?“

Když můžeš tohle a tamto vírou, proč to neuděláš? To je jediný způsob, jak se Bohu vrátí to, co do tebe investoval. Investuje do tebe v přirozeném a ty to proměníš v duchovní podstatu. Máme tak nádhernou podstatu. Myslím, že ani když k vám nyní mluvím, neberete to tak vážně, jaké to opravdu je. Ten verš totiž říká:

„Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod (důkaz) neviditelných.“

Co je to důkaz? Jdete k soudu a začnete soudci vykládat: „Vaše ctihodnosti, Ed mi řekl ...“

„Nechci to poslouchat. Toto nemůže být důkaz. Chci, abys řekl, co ty sám jsi viděl, ty jsi svědek.“

Pojďme dál! Bůh řekl: „Tvá víra je svědectví.“ Dovolte, abych vám něco vysvětlil: „Jestli jste schopni něčemu věřit, pak to existuje.“

Slyšíte? Jestli dokážete mít pro něco víru, pak to existuje. Věříte, protože podstata, která tvoří danou věc, je s vámi. Nikdy se nemodlete, dokud nevěříte.

Dejme tomu, že chci tento kazetáček. Poprosím: „Bože, dej mi prosím kazetáček...“ Ale ve skutečnosti tomu nevěřím. Jinými slovy, pácháte hřích. Nemodlete se k Bohu, dokud nevěříte, dokud nejste přesvědčeni, že danou věc dostanete. Když to víte jistě, je to podstata, kterou máte. Tato podstata stvoří kazetový magnetofon. Jak byste se tedy měli modlit? „Bože, dej mi víru modlit se za kazetový magnetofon. Dej mi, Pane Bože, tu podstatu, abych se mohl modlit za kazetáček.“

Víte, někteří lidé mají o modlitbě zvláštní představy. Myslí si, že modlitba je pokleknout na kolena a říct: „Ó Pane, Všemohoucí Otče ...“ Modlitba je vyjádření duše vůči Bohu. Nezáleží na tom kde a jak. Je naprosto v pořádku pokleknout před Bohem, pokud chcete. Slyšíte? Nepoklekejte před nikým jiným. (Židy není možné přimět, aby poklekli před králem či princem – nikdy před nimi nepokleknou, Bůh je tomu učil v systému svého zákona.) Nepoklekněte před ničím, před žádným stvořením – poklekejte před Bohem. Jinými slovy je dobré, když máte čas a vhodné místo, vhodnou chvíli, pokleknout před Bohem. Nechoďte do

restaurace a neklekejte přede všemi se slovy: „Ó Bože...“ Amen. To podle mě vypadá jako stavění se na odiv. Ale modlete se Bohu.

Vybavuje se mi, jak jsme jednoho dne vyrazili s bratřími na misii. Měli jsme takovou cyklistickou misii. Jeli jsme někam do nemocnice sloužit. Přišli za mnou bratři a informovali mě: „Bratře duCille, bratr Gray je nemocný, leží v posteli s hroznou bolestí hlavy.“

Uvědomil jsem si, že bratr Gray je člověk, který umí opravit kola. Jedu ven s patnácti ženami a nikdo neví, co udělat, jestli bude třeba zalepit kolo, kdyby bylo propíchnuté, či cokoliv jiného. Tohohle člověka potřebuju mít s sebou.

Řekl jsem: „Bože, uzdrav jej teď a pošli jej!“

Bylo to nevědomé, z úst mi vyšla slova: „Uzdrav jej teď a pošli jej!“

Bude mu to trvat asi 15 minut, než se sem dostane. Dohodli jsme se tedy, že počkáme 15 minut. A vida, tady přijíždí!

Ptali jsme se: „Jakto, že jsi přijel?“

„Najednou mě přestala bolet hlava,“ řekl, „a silně mi přišlo na mysl: Jed’! Tak jsem vyběhl ven, popadl svoje kolo a jsem tu.“

Modlitba je vyjádření duše Bohu, bez ohledu na to, co chci.

Máme určitý způsob, jak si druhým postěžovat. „Víš, co se stalo?“ „Ten a ten udělal to a to.“ „A bratr Brown řekl to a to...“ Tak je spáchán hřích, poskvrní vás to.

Co takhle stěžovat si Bohu? Už jste si Bohu někdy stěžovali? Někdy to zkuste. Místo abyste si stěžovali druhým, jděte za Bohem a řekněte: „Pane, ta a ta mě dneska opravdu zranila. Řekla mi to a to, tolik mě to zranilo. Pane Bože, podívej se.“ Bůh k vám začne mluvit, dá vašemu srdci pokoj a řekne vám, co udělat a jak se v té situaci chovat.

Stěžujete si Bohu – ale víte, musíte mít víru v Ježíše Krista. Proč Ježíš přišel? Mohl zůstat v nebesích a spasit nás. Proč musel přijít? Proč musel krváčet? Napadlo vás někdy, že přišel zejména proto, aby krvácel a zemřel? Adam vše ztratil, to byl ten důvod – narodili jsme se se ztraceným lidstvím. Ztratil..., co vlastně ztratil Adam? Přemýšleli jste někdy nad tím? Ztratil život. My však úplně nerozumíme tomu, o čem se tady mluví.

Adamův mozek fungoval s plnou energií. V člověku byla Boží moc. Neměl Krista, ale byla v něm moc Boží a fungoval ve své plné kapacitě.

Náhle vstoupil hřích, on ztratil autoritu a jeho motor začal zpomalovat a vynechávat. Moc jeho mozku, moc života, který v něm byl, to vše bylo ve velmi špatném stavu – tak jak to máme nyní my. Domnívám se, že stále máme méně, než míval Adam. Bůh tedy musel poslat do lidské oblasti znovu život. Jak to udělá? Když Bůh přikáže, aby život z nebe vstoupil do lidských bytostí, promluví slova: „Nechť život vstoupí do lidských bytostí,“ a hle, všichni jsme naplněni životem. Víte, k čemu by v takové situaci došlo? Bez ohledu na to, jaký způsob Bůh použil k tomu, aby do vás vstoupil, satan by měl právo použít stejný způsob a naplnit všechny satanskou mocí. Rozumíte tomu?

Bůh se tak musel vydat určitou cestou, projít dveřmi, závorami a branami chrámu, který sám stvořil. Aby do nás mohl vstoupit, musel sám sebe ponížít až na naši úroveň. Nebeský Bůh totiž nikdy nevstoupí do člověka silou své vůle. Chápete? Bůh do vás nikdy nevejde za použití síly. Neprorazí vaši bránu, nezboří váš plot. Musíte Mu otevřít a pozvat Ho dál. Tak jako se otevíráte d'áblu – stejným způsobem se otevíráte Bohu – jde o stejný postup, stejnou metodu.

Jak tedy tímto způsobem Bůh do vás vchází? Vstoupí do vás, stejně jako do vás vstoupil satan. Když Eva přijala d'ábla a Adam akceptoval, co Eva prohlásila, a přišel o království – okamžitě se změnila celá jejich osobnost a děti, které se jim narodily, se zrodily s velmi nízkou energií a náchylné k hřichu. To je důvod, proč se Bůh musí dostat zpět narozením. Narozením, protože jejich mysli jsou nyní na nízké frekvenci, i jejich emoce. Bůh musí vstoupit stejnou cestou – svou myslí přijmete Ježíše jako Spasitele, a pak do vás vstoupí život – a ten život je v Bohu!

Jak předá Bůh život, který je v Něm, lidské rase? Je v tom klíč, jak Bůh porazil d'ábla. Pamatujte na to, že d'ábel nahlédl Bohu do všech jeho záznamů. Měl všechno poznání, přístup ke stromu poznání, vše v nebesích mu bylo přístupné. Slyšíte mě, bratří? Rozumíte tomu? Strom poznání se mu otevřel tak jako velký počítač a bylo možné jít a načerpat veškeré poznání, jak se mu chtělo. Satan získal poznání o člověku, jeho pozici a také o tom, jak člověka porazit. Měl pocit, že se stačí zmocnit člověka. Bůh nemůže člověka odstranit. Je to velmi jednoduché. Mám-li všechnu moc a držím vás tak, že jsem ve vašem nitru, a vy se tak stanete mou součástí, což jsme byli – součástí d'ábla, jeho plánu a činů – je-li tomu tak, jak vás ode mne může někdo vysvobodit? Vy přece musíte sami požádat Boha, aby vstoupil. Chápete, na co narážím? Satan však na jednu věc zapomněl. Věřím, že nikdy neporozuměl krvi Ježíše Krista, která zde

byla, ještě než byl svět stvořen. Zapomněl, že to byl Bůh, kdo stvořil člověka. Nemohl by stvořit člověka, kterého by nemohl přemoci.

Tak se Bůh stýkal s Abrahamem. Vlastně sestoupil z výšin, dal Evě slib: „Tvůj potomek potře hlavu hada.“ Dal tento slib té ženě, která způ-

Kdybychom
vstoupili do
Božích věcí
s ryzí dětskou
vírou – nebylo
by nám
odepřeno nic.

sobila pád, a to Evu potěšilo. Jestli dobře studujete Písma, víte, že Eva sto let neměla žádné děti. Poté, co se jí narodil Kain a Ábel, nikdo další po sto let. Adam s Evou žili sto let sami. Kain byl divoký muž, který bloudil venku v divočině.

Šla tedy za Bohem a řekla: „Bože, pamatuj na své zaslíbení. Dej mi nyní syna zaslíbení.“ A narodil se jí Set. Měla Seta, Set zplodil Enocha a Bible o něm říká, že Enoch, sedmý od Adama, byl člověkem, který začal vzývat jméno Páně. Enoch se objevil v takové moci, jakou měl Adam. Vyšel skrze víru a vstoupil z života do nesmrtelnosti. Dokážete tomu porozumět? Mů-

žete rozumět víře, která je tak silná, že v případě, že skutečně toužíte po nesmrtelnosti, dokážete vyjít ze života a nevidět smrt, obejít ji a rovnou právě nyní vstoupit do nesmrtelnosti?

Víte, Enoch se dotknul limitu víry, který je nám nějakým způsobem skryt. Víra byla tak ryzí a absolutní, že mohla vykonat cokoli ... A Bůh nám ve svém zaslíbení řekl, že všechny věci – pojďme to říct společně: „Všechny věci jsou možné těm, kdo věří.“ (Mk 9,23)

Víte, mé srdce je požehnané, zdá se, že se naše vnitřní oči otevírají. Všechny věci, všechny ty věci, s nimiž zápasíme, všechny ty věci, které chceme, ale nemůžeme jich dosáhnout. Požehnání jsou ti, kteří mohou použít svou víru, aby dosáhli duchovních věcí, neboť většina lidí používá svou víru, aby je připoutala k zemi.

Pokud bychom jen dokázali vyhostit temnotu pochybností ze svého vědomí a začali věřit Bohu ryzí vírou (Bůh ji nazývá dětská víra).

Děti ... Víte, měli byste je někdy jen tak pozorovat a učit se od nich. Dětská víra ... Dítě vám bude důvěřovat bez ohledu na to, kým jste. Bez ohledu na to, kdo jste, se vám v důvěře svěří do rukou. Kdybychom si jen dokázali vštípit dětskou víru a vstoupili do Božích věcí s ryzí dětskou vírou – nebylo by nám odepřeno nic, nic na zemi ani na nebi. A tak tu je

člověk, který neužil své víry k získání materiálních věcí. Člověk, který viděl věci nebe v tom nejryzejším světle. Máme tu člověka, který řekl:

Potřebujeme vidět hmotné věci jen jako sluhy, a ne pány Božího lidu.

„Bože, chci nebe. Netoužím ani zůstat na zemi, chci nebe.“ Měl manželku, měl děti. Manželka ho neoplakávala, protože Enoch chodil s Bohem a Enoch nebyl. Jak nebyl? Řekla: „Enoch nebyl, neboť jej Bůh vzal.“ (Gen 5,24) Nejvíce šokující na tom bylo, že si s sebou vzal své tělo. Vzal s sebou své tělo. Jinými slovy, ten člověk měl absolutní moc.

Víte, na co nyní čekají bratří v nebi? Na svá těla, na vzkříšení. Čekají, až budou v bodě, ve kterém byl Enoch, aby mohli obdržet svá těla.

Bible říká, že některá mrtvá těla vstala, rozrazila skály, rozdělila je vedví, vyšla, spojila se s duchem a procházela Jeruzalémem, když Ježíš Kristus vstal z hrobu. A říkala: „Hle, tady jsem.“ Je tam napsáno „některá“...

Rád bych, abychom dnes porozuměli a narovnali tuto věc. Podstata byla vložena do našich rukou. Někdy se má duše chvěje lítostí, i když už je po všem a já chválím Boha. Jaký jsem jen byl hlupák. Měl jsem to, a nepoužíval to. Jednou se ohlédneme zpět, uvidíme, co jsme měli, a uvědomíme si, že jsme to nepoužili. Halelujah.

Dole v texaském Dallasu mají velké věci. Lidé tam jsou velké mozky. Lidé, kteří se tam usazují, přemýšlí ve velkém. Myslím si, že duchové tam povzbuzují přemýšlení o velkých věcech. Cokoliv tam dělají, dělají velké. Slyšel jsem, že někde tam budují největší halu pro Pána. Postaví ji – jaké je to však mrhání vírou. Největší přednáškový sál na světě – jaké mrhání vírou. Kéž bychom přiměli lidi, aby zbudovali duchovní energii a moc a chrám, pak bychom se skutečně někam posunuli. Neděláme věci, o nichž máme porozumění, to je myslím důvodem, proč se nám protáčí kola. Nejsme schopni vykročit vírou.

Podstatu máme, povzbuzuji vás, abyste ji začali používat. Stane se to tak, že nebudete pochybovat. Řeknete-li: „Dej mi víru!“ Bůh se na vás obrátí a řekne: „Zbav se svých pochyb.“ Ó ano. Jdi proti pochybám. Jdi proti duchu pochybností. „Nechci tě, nenávidím tě, zavrhuji tě. Tohle chci.“

Ano. Je to vaše práce, váš život. Jen musíte mít víru, a stane se. Věřte mi, bratří. Myslím si, že od dnešního večera začneme uplatňovat víru ve věcech Božích.

Prorokování
z vás neudělá
proroka.
Proroka udělá
z člověka
Bůh.

Když máte ryzí srdce, je to nádherné. Viděl jsem některé muže víry, jejichž srdce nebyla čistá. Víte, co se stalo? Měli víru učinit něco pro Boha, ale obohatili sami sebe a sevřelo, spoutalo je to v duši. Víra musí být správně řízena, jinak se stane velkým a silným motorem, který nemá žádný nákladník, který by mohl pohánět, a vy jen sežvýkáváte okolí.

Židům 11,2: „Pro ni zajisté svědectví došli předkové.“

Skrze ni, skrze víru naši předchůdci obdrželi dobrou zprávu. Říkám si: rozumíme, co je tady řečeno? Skrze víru staří, což znamená všichni Boží mužové, zahrnujíc Mojžíše, obdrželi úžasné mocné svědectví. Jeden měl víru čelit lvům, a jejich tlamy byly zavřeny. Nemohli se jej dotknout. Co byste udělali vy, kdyby sem teď večer vstoupil lev? Vybourali byste rychle do zdi nové dveře, že? Potřebujeme vyšší dimenzi víry, než jakou máme nyní, a potřebujeme vidět hmotné věci jen jako sluchy, a ne pány Božího lidu. Potřebujeme stát ve víře a vírou přemáhat.

Myslíte to dobře, máte dobrý motiv, a najednou z vašich úst vyletí zaklení a chováte se nevhodně. Jdete s tím za Bohem. Řeknete: „Bože, začnu ti teď věřit, že ode mne tu věc skrze krev Ježíše Krista odejmeš!“ Ano. „Věřím, Bože, právě teď, že budu učiněn dokonalým a přiveden do Božího království a nebudu zatracen.“ Halelujah.

Někdy Bůh na to řekne: „Dobrá, chceš-li dokonalost, zbav se své nedokonalosti.“

Zeptáte se: „Pane, jak to mám udělat?“

Řekne vám: „Začni se postit a modlit, naučím tě jak.“

Bůh sám vás povede do spravedlnosti – vše však obdržíme skrze Krista. Víte, dřívější čas „udělej to sám“ skončil. Dříve bychom učili lidi, ať „udělají tohle“ a „udělají tamto“, dávali bychom návody. Bůh nyní říká: „O to se nestrachuj. Jdi za Bohem a řekni Mu, aby ti dal, co chceš, věř tomu, a přijmeš to.“

Bible říká, že se Saul vydal hledat své osly. Šel k Samuelovi, ten na něj vložil ruce a pomazal jej olejem. Bible říká, že Saulovi bylo dáno nové srdce a Saul začal prorokovat. Amen. (1Sam 9,3 – 10,2)

Pamatuji si, že jednou přišlo děvče a řeklo: „Chtěla bych dar proroctví.“

Přeji si, abych tehdy byl při smyslech a zeptal se: „Proč chceš dar proroctví?“

Ale přijdete tam, každý o něco žádá, někdo o modlitbu, někteří nemocní chtějí uzdravení, chvála Bohu, a vy chcete dar proroctví. A proto: „Ve jménu Ježíše Krista přijmi dar proroctví.“ To děvče jen řeklo: „Och, och!“ a začalo prorokovat ... a nebylo schopno přestat. Šla k metodistům, tam to propuklo znova a pastor ji musel nechat vyvést ven.

Věci, jež máte
ve své mysli,
jsou podstatou,
kterou máte
k jejich
stvoření.

Chvála Bohu. Doufám, že o takový dar nežádáte ve své nezralosti, protože pak upadnete do odsouzení ďáblova. Víte, máte dar, který je mocný a vy... dar je tam nahoře, a vy tady dole. Víte, jak to myslím? Prorokování z vás neudělá proroka. Proroka udělá z člověka Bůh. Bůh činí lidi proroky, a to s určitou mírou dospělosti, duchovní dospělosti.

„Vaši synové a dcery budou prorokovat...“ to je dar proroctví, který bude rozprostřen v církvi. Od chvíle, kdy máte Ducha svatého, máte v sobě proroctví, ať to víte, či ne. (Sk 2,17, Zj 19,10) Některé z věcí, které příležitostně říkáte, jsou prorokováním. A tak je v církvi dar proroctví, ale proroky dává Bůh. Je to vybavení, dar církvi. Halelujah.

Chvála buď Pánu! Poslechněme si teď konec tohoto verše:

„Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno.“ (Žid 11,3)

Poslyšte: Skrze víru. To znamená, Bůh má jen ve své mysli, co chce, a promluví slovo – a to, co chtěl, je stvořeno. Tudiž i člověk byl nejprve v Boží mysli. Jací budeme a kým se staneme, to bylo nejprve v Boží mysli. Bůh nás viděl jako dokonalé ještě dřív, než jsme byli stvořeni. Rozumíte?

Tato mocná „podstata“ je tedy s námi, v našich rukou. Čím je ta podstata mocnější, tím pečlivější musíme být v nakládání s ní. Můžete totiž stvořit monstrum, i když jste zamýšleli učinit něco dobrého.

Dovolte mi ale, abych vám ukázal, jak s tím jednat:

„... takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno.“ (Žid 11,3)

Viditelné věci nebyly učiněny z věcí viditelných, a tak věci, jež máte ve své mysli, v něž se nadějete, jsou podstatou, kterou máte k jejich stvoření.

Nebyly učiněny z učiněných věcí. Bůh jinými slovy chtěl kus dřeva, ale nešel do lesa, aby si ho uřízl. Promluvil, a dřevo vešlo v bytí. Čtème dál:

„Věrou lepší oběť Bohu obětoval Ábel, nežli Kain...“ (Žid 11,4)

Chci, abychom přešli k Abrahamovi, je zmíněn někde kolem 16. verše, něco nás to naučí.

„Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal, k němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě.“ (Žid 11,17–18)

Dokážete si to představit? Bůh vám dá zaslíbení, že Izák bude otcem velkého národa Židů, a zároveň vám Bůh řekne, abyste jej zabili – a vy se vydáte jej zabít! Chvála Pánu.

„Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal. Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau. Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepřev se na vrch hůlky své.“ (Žid 11,19–21)

Zde se zastavme. Chci, abyste se se mnou podívali na 13. verš.

„Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi. Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají. A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti času zase se navrátiti. Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim připravil město.“ (Žid 11,13–16)

Člověk, pro něhož dokonání jeho víry je nějaká materiální věc, zahanbuje Boha.

Povšimněte si, že to je to, co toto Písmo říká. Bůh se nestyděl za Abrahama, protože Abraham netoužil po přirozené zemi, i když mu ji Bůh dal. Bůh uzavřel darování Abrahamovi prohlášením: „Obrat' se

k východu, k západu, k severu a jihu“ a „celou tuto zemi, kam až tvé oko dohlédne, dal jsem tobě.“

Bůh mu ukázal hranice země, kterou mu dal. Pak se stalo, že došlo k hádce mezi jeho a Lotovými pastevci. Co řekl Abraham? „Víš, tohle je má země. Tohle je má země a ty mi nemůžeš diktovat, kde ...“ Ne! Abraham řekl: „Rozhodneš-li se jít na východ, já půjdu na západ.“ Dal Lotovi možnost zvolit si, a tak rozhodnout, kam má Abraham jít. Abraham řekl: „Půjdeš-li na sever, já půjdu na jih.“ Když Lot pohlédl na roviny okolo Sodomy, kde viděl krásu hustých travnatých planin, řekl: „Půjdu dolů k Sodomě.“ A tak Abraham řekl: „Dobrá, půjdu opačným směrem.“

Chápete, co říkám? Bůh mu to právě dal, ale ten muž u toho neměl srdce – slyšíte mě? Jeho srdce nešlo po materiálních věcech. Toužil po nebeské zemi a řekl: „Bůh pro mě připravil duchovní město.“ Chci, abyste pochopili, že dokonání vaší víry je v duchovních věcech, ne v přirozených. Bůh vám přirozeně požehná. Na přirozené rovině naplní žádosti vašich srdcí. Udělá to však pouze proto, aby vás naučil a procvičil vaši víru, aby pak rostla jako lidské svaly, když je procvičujete. Tak se budete moci natáhnout a zmocnit se duchovních věcí. Halelujah. Toto je selhání služebností víry. Služby víry selhaly tak, že vedly lid k přirozené víře, víře pro přirozené věci. A téměř nikdy nebylo slýcháno: „Mějme víru pro naši dokonalost.“ Amen. „Máme víru pro sbírku, máme víru pro desátky. Máme víru na toto....“ Nikdo ale neřekl: „Mějme víru pro naši dokonalost, pro to, že nás Bůh učiní dokonalými skrze víru.“

Podstata je v našich rukou, použijme ji pro Pána. Chvála Bohu.

V tomto bodě toto poselství ukončím. Budete si ho moci projít znovu a znovu a porozumět, co nám dnes večer Bůh dává, dokud to nese- stoupí do vašich srdcí a budete si to schopni přivlastnit. Používejte víru pro přirozené věci, pro maličkosti, avšak cokoliv, čemu dokážete věřit, se stane. Musíte o to žádat ve víře a děkovat za to Bohu. Radovat se a čekat. Tak začnete svou víru žít prakticky.

Bůh vám žehnej.